

Håbets Gud

Troen kan opnå meget her og nu, men ikke alt, hvad Gud har lovet. Frelsen i dens altomfattende fylde ligger i fremtiden, og det er den, vi håber på – *håber*, ikke fordi det drejer sig om noget uvist og usikkert, men just fordi det hører fremtiden til.

Paulus kalder det håbet om *Guds herlighed* (Rom. 5,2), og hvad det indbefatter, vidste han mere om end vi, thi han havde set den herliggjorte Herre og Frelser. Ham skal vi engang blive lige i herligheden, så han bliver den førstefødte iblandt mange brødre. De gamle og svage i menighederne ser frem hertil med særlig glæde, thi de mærker, at deres legemer nedbrydes; det kniber med hørelsen og bevægeligheden, nogle har vanskeligheder med at holde balancen, andre må holde sengen det meste af tiden; de sukker under forkrænkeligheden, som hele skabningen er underlagt, og længes efter at blive friet fra den, og snart, snart skal deres håb gå i opfyldelse, thi når Kristus kommer igen, sker den store forvandling med menigheden; de hensovede i Kristus skal opstå i herligheds legemer, og vi, som er tilbage i det vældige øjeblik, skal forvandles, så at vore legemer i eet nu fries fra forkrænkeligheden og iføres herligheden. Da hører ethvert suk op, da er ethvert vemod forbi, da ser vi Ham ansigt til ansigt, oplever herligheden som vor og skal aldrig mere lide under noget savn eller nogen begrænsning.

Tænk, Herren har beredt en evig herlighed til os, hvor der intet skrig lyder, hverken af smerte eller sorg eller fortvivelse, og hvor ingen fælder nogen tåre uden måske glædestårer. Døden er opslugt og har mistet enhver indflydelse.

Og herligheden omfatter mere end os, der hører med til menigheden, Kristi brud. *Hele skabningen* skal fries fra den forkrænkelighed, hvorunder den nu træller.

Det er forår; alt jubler, alt stråler – solen skinner over mark og eng – hvor du end vender øjet hen, møder du kun det sprudlende og liflige. Men ak, det varer så kort. Snart visner de dejlige blomster, og snart hører fuglesangen op. Alt går døden i møde. Derfor er der et dybt suk midt i jubelen og et vemod midt i glæden. Men tænk, når Kristus kommer igen, da befries også den lavere skabning fra denne trældom og går en opstandeshelighed i møde, som vi kun glimtvis kan forestille os. Da lider de heller ikke mere, jages ikke forskrækkede op, men trives, som Gud har bestemt det for hele sin skabning.

Det er i denne vidunderlige sammenhæng, Paulus taler om *håbets* Gud – det

betyder naturligvis ikke, at Gud håber, thi for ham er der ikke som for os fortid, nutid og fremtid, men det betyder, at det er ham, der har skabt dette håb og givet os det at se frem til og bide på med taknemmelighed.

Prise sig lykkelig over håbet

Paulus taler om den nåde, vi *nu* står i (Rom. 5,2); den er meget, meget stor; men der venter os en nåde, der er kulminationen af hele Guds frelse; den står vi ikke i nu, men vi ser frem til den, og idet vi gør det, kan vi som Paulus ikke lade være med at prise os salige over håbet om Guds herlighed, altså håbet om den nåde, vi da skal stå i.

Paulus havde mere end vi skuet ind i den evige verden og oplevet dens herlighed. »De usynlige ting er langt de vigtigste,« sagde min første hustru, da hun vågnede op efter operationen. Hun havde fået lov til at se noget af herligheden og priste sig derfor lykkelig og salig midt i trængslerne lige til det sidste.

Således virkede trængslerne en ubetvingelig udholdenhed og prøvet fasthed; håbet var selvforstærkende; det blev mere og mere det dominerende, så at de synlige, midlertidige ting ikke fik det afgørende ord.

Fyldt med al glæde og fred i troen

Thyra var under alt det svære fyldt med al glæde og fred *i troen* – mærk dette! Hun var berøvet al *jordisk* glæde og fred, men hun kendte den nåde, hun stod i, og hun priste sig lykkelig over håbet om Guds herlighed – således fyldte håbets Gud hende med al glæde og fred i troen – håbet strålede for hende og holdt hende oppe, thi hun så frem til den herlighed, der var beredt hende.

Al glæde og fred i troen – det kendte *Paulus* selv til bedre end nogen. Her på jorden var han nærmest en fredløs – han blev behandlet som verdens fejeskarn, hvilket vist næppe nogen af os vil betragte som glædeligt og fredeligt – han blev ofte tortureret og mishandlet – han fik en mængde skuffelser af sine åndelige børn – så på en måde var han altid *bedrøvet* – men også altid *glad* – glad *i troen*, fordi han kendte den kommende herlighed og ikke anså sine trængsler for noget at regne i sammenligning dermed.

Han gik så vidt, at han udbød: »Nu glæder jeg mig over, hvad jeg må lide for jer« (Kol. 1,24). En mand, der uden

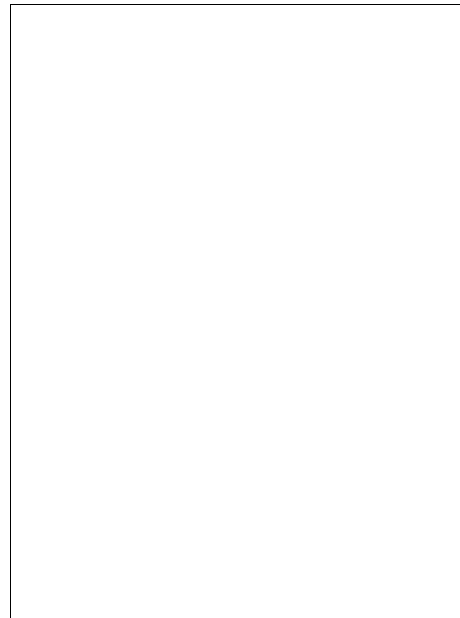
skromt kan sige sådan, kender sandelig til al glæde i troen, den glæde, som den kommende herlighed kan skabe allerede nu, og som aldrig kan rokkes eller formindskes af modgang og trængsel.

Ud fra sine egne erfaringer af håbets selvforstærkende magt siger han derfor til dem: »Håbets Gud fylder jer med al glæde og fred i troen, så I bliver *rige i håbet* ved Helligåndens kraft« (Rom. 15,13).

De havde altså det levende håb, thi de kendte håbets Gud. Men nu fylder han dem midt i deres jordiske forhold, hvad enten de var overkommelige eller uoverkommelige, med al glæde og fred *i troen*, og hvilket resultat har det? Jo, at de bliver *rige i håbet*, altså at håbet, som de havde, bliver *endnu mægtigere* for dem. Håbet fylder dem, idet glæden og freden fylder dem, thi det er ikke glæde over jordisk velstand og medgang, der fylder dem, men glæde *i troen*, altså glæden *i Gud*.

Så bliver håbet om Guds herlighed, håbet om al den herlighed, Kristus har vundet til os, den dominerende faktor i deres liv. De levede med evigheden for øje; de usynlige ting var blevet de virkelige, og de vidste, at de synlige varer kun til en tid.

Det gjorde dem rige på den rette måde, thi den, der er rig i håbet, han er rig i Gud og disponerer anderledes end den, der måske nok er rig, men ikke rig i håbet og håbets Gud. Den, der er behersket af det evige, kan tilgive og bære over – han kan opmuntre og elske – han er ikke nærtagen og sårbar – han er for rig til at lade sig beherske af fortrædeligheder og modgang – han er rig på gode gerninger og kan ikke være andet, når han ved, hvilken herlighed han snart skal stå midt i!

Vær ikke nogen hindring!

I vore dage lyder der mange opfordringer til unge kristne om at stille sig til tjeneste for Herren. Og med tjeneste mener man næsten altid en eller anden udadvendt gerning.

Der er imidlertid en anden opfordring, der er nok så vigtig; den høres imidlertid ikke så ofte. Den lyder således: *Vær ikke en hindring for Gud!*

Det er rigtigt, at vi er kaldede til at være Guds tjenere (trælle), men vi må ikke overse, at Guds tanker om, hvad tjeneste er, ikke falder sammen med vore. Hvis vi derfor følger vore egne tanker om, hvad det er at tjene ham, bliver vi en hindring for ham.

I det følgende søger jeg at beskrive noget af det, vi må tage os i vare for, at ikke vi med vor »tjeneste« bliver en hindring for Gud.

Bedrøv ikke Guds Ånd

Guds Ånd er den *hellige* Ånd eller *Helligånden*; selve navnet understreger, at *hellighed* er Åndens væsen, og at den virker hellighed, hvor den får lov til at råde.

Hvordan bedrøver vi Guds Ånd? Det sker ak så nemt, så nemt. Mon ikke du ved, at den, der elsker dig højest, kan du bedrøve ved små forsømmelser, som andre ikke ville lade sig bedrøve af. Jo nærmere et menneske står dig, des mere fintmærkende er det overfor din opførsel, din tale, dine forsømmelser, din egen sindstemning. Og ingen står dig nærmere end den hellige Ånd. Om du er født på ny, bor han i dit hjerte.

Han er som sagt *hellig*; derfor bedrøver ethvert udslag af vanhellighed og verdslighed ham. Han er helt anderledes end denne verdens ånd; derfor bedrøver det ham, om han ser, at verden præger dig på et eller andet område. Selv *taler han aldrig af sig selv*, men kun, hvad han hører (Herren sige), taler han; derfor bedrøves han, når du er så rask med at gøre dine anskuelser gældende, thi det viser ham, at

du modsat ham taler af dig selv og ikke frygter dine egne ord.

Han *herliggør Herren*; derfor er det ham en smerte, om du ikke længes derefter, men snarere er ude efter at blive populær eller få ære af mennesker og altså selv blive herliggjort.

Han er *bønnens Ånd*, og vær forvisset om, at han bedrøves, om du har tid til så meget andet, endog verdslige såkaldte fornøjelser, men ikke megen tid til bøn og påkaldelse og tilbedelse og taksigelse!

Han er *sandhedens Ånd* – behøver jeg at sige, at enhver usandhed, selv den mindste, bedrøver ham usigeligt?

Han er *kraftens Ånd* og bedrøves, når han ser, hvor forkælede og blødagtige vi er – hvor langsomme vi er til at bryde med verden og bringe vort legeme som et offer til Gud – hvor kraftesløse vi derfor er i at følge i Jesu spor. Finder han os fejge og frygtsomme iblandt denne verdens børn, tror du så, han er fornøjet og tilfreds?

Han er *virkelighedens, ægthedens fintmærkende Ånd* og bedrøves dybt ved alt uægte, opstyltet og påtaget, som han måtte finde hos os.

Ak, hvor er det let at bedrøve ham uden måske selv at føle nogen dyb bedrøvelse – ak, hvor er det let at bedrøve ham og så alligevel køre på med en såkaldt tjeneste for Herren!

Her er noget at være bange for, noget at bede om! Her bør vi ikke være overlegne eller selvsikre; det er der bestemt ingen grund til.

Kærlighedens Ånd

Har du ikke også lagt mærke til, at den, der elsker dig højest, også er den, der bedst kan hjælpe dig, når du har bedrøvet ham/hende? Således også med Helligånden!

Tal ud med din Herre og Frelser derom, giv dig tid til rigtig at komme til ham med alt det, der burde være anderledes i dit daglige liv, så vil du møde hans

inderlige kærlighed til dig; han fordømmer og forkaster dig ikke, men gør lige det modsatte: *tager dig tættere i favn og skænker dig en ny fylde af sin hellige Ånd*. Du vil opleve det samme som salmisten i Salme 130; han råber til Herren fra det dybe og siger til ham: »Tog du vare på misgerninger, hvo kunne da bestå?« Nej, da var det ude med selv den frommeste iblandt os. »Men hos dig er der syndsforladelse, at du må frygtes!« Ja, det har mange af os erfaret gang på gang, at når vi kom til Herren i vor elendighed og ikke blev afvist, men fandt nåde, da kom vi til at *elske og frygte ham endnu mere*, og vi fik en inderlig trang efter ikke at bedrøve ham mere.

På den måde får vi et hjerte, der ikke er selsikkert og ufølsomt, men snarere blødt og brudt – men tænk, det er i et sådant hjerte, Helligånden helst vil bo!

Så er en mængde hindringer for Herrens vidnesbyrd og værk ryddet af vejen, og så gør han måske en gerning, som ingen ville tro mulig – ikke en gerning som følge af, at vi har stablet et gevaldigt arbejde for ham på benene – ikke en gerning, vi kan tilskrive os selv – men netop *hans* gerning!

Tænk, om han på den måde nåede dine ufrelste kære – tænk, om han, fordi du ikke længere er en hindring for Helligåndens stærke, stille overbevisning, bragte nogle af sine argeste fjender og modstandere i knæ – tænk, om du fik lov til på denne måde at være hans tjener, fordi du ikke var en hindring!

Denne rige mulighed rækkes *enhver af os*. Men det kan godt være, at nogle af os, der er kendt som »tjenere«, være sig på min alder eller meget yngre, først skal ned på vort nulpunkt i vor »tjeneste« for at kunne blive brugt så velsignet.

Herren har jo ikke svært ved at udrette noget, blot vi ikke gør det svært for ham.

»Hold derfor inde, og kend, at jeg er Gud« (Salme 46,11).

Hvad Gud ikke kan

Gud er almægtig, men alligevel er der i hvert fald en ting, han ikke kan – *fornægte sig selv!* Paulus udtrykker det således: »Er vi utro, forbliver han dog tro; thi fornægte sig selv kan han ikke« (1. Tim. 2,13).

Det er i danske øren et morsomt udtryk, thi vi siger jo undertiden med et smil om et menneske, når det handler på en for

vedkommende karakteristisk måde: »Han fornægter bestemt ikke sig selv!«, og så smiler alle med.

Nogle er vimsige, altid på færde, her og der og alle vegne – de fornægter ikke sig selv! – andre er stille, tilbagetrukne, men tager sig af det ringe arbejde, det andre ikke bryder sig om – de fornægter ikke sig selv – andre igen er desværre pra-

lende og brovtende og fornægter heller ikke sig selv – o.s.v., o.s.v.

Intet menneske kan løbe fra, hvad han er; forsøger han at skjule det, kommer det dog frem i hvert fald i krisesituationer. Intet menneske kan med andre ord fornægte sig selv.

Gud er tro

Gud er tro; det er hans væsen – hans troskab er vor frelse – uden den var vi alle redningsløst fortabte, thi vi er ikke tro, ikke 100% tro, ikke altid tro, ikke tro under enhver omstændighed, ikke tro imod Gud, ikke tro imod os selv, ikke tro imod vore venner.

Kender vi ikke alle til, at vi kan fortvivle over os selv? Jo mere vi længes efter altid at være tro, så vi ikke spilder tiden, den kostbare, som aldrig kommer igen, des mere umuligt forekommer det os at blive det. Vi aflægger måske et løfte – holder det også en vis tid – men så pludselig afsløres vor utroskab – vi glemte måske vort løfte – eller sov over os – eller sløsede på et eller andet punkt.

Vor store sjælefyende kender vor utroskab og hører ikke gerne op med at anklage og fordømme os for at tage modet og troen fra os. Vi må give ham ret i, hvad han siger, og kan ikke løbe fra eller benægte, at vi har været utro.

Men det er netop i sådanne situationer, Gud ikke kan fornægte sin egen natur – han forbliver tro, urokket af vor utroskab, tro og trofast imod os – ændrer ikke sit væsen, så han opgiver os, men elsker os lige højt og lader os vide, at om vi var utro 7 gange 70 gange pr. dag, ville det ikke påvirke ham det mindste, thi han er tro imod os og tvinger os til med et befriende smil at udbryde: »Gud fornægter sandelig ikke sig selv!«

Gud forbliver Gud, det kan han ikke fornægte, derfor forbliver han guddommelig tro imod os, skønt vi lider under, så ofte vi griber os selv i forsømmelighed, overfladiskhed, tidsspilde og meget andet dumt.

Vi fornægte ham?

Vi har – som vi alle ved – en arg modstander, som vil gøre alt for at få os til at fornægte Gud.

Jeg har mødt kristne, der var så fortvivlede over sig selv, at de var på grænsen til at fornægte, at Gud længer kunne være tro imod dem. I fortvivlelse var de lige ved at vende Gud ryggen.

Paulus forsikrer os om, at end ikke det dybe – f.eks. den dybe utroskab – kan skille os fra Guds kærlighed i Kristus Jesus (Rom. 8,39). Det oplevede Peter til fulde, og det har mangt et Guds barn, der ikke kunne holde sig selv ud, oplevet. Gud fornægtede ikke sig selv, men forblev den samme trofaste, udholdende Fader og Frelser.

Lad os bekende det og bøje os dybt i støvet for så stor en kærlighed og barmhjertighed.

Så forsvinder fordømmelsen, og vi får nyt mod.

Jag efter troskab

Længere nede i samme kapitel skriver Paulus: »Fly ungdomslysterne og jag efter ... troskab ... sammen med dem, der påkalder Herren af et rent hjerte« (1. Tim. 2,22).

Det er altså ikke ligegyldigt, om vi er tro eller utro. Det ved enhver af os; det er derfor, vi lider i samvittigheden, når vi ikke er tro.

Imidlertid kan vi ikke ved vore bedste anstrengelser komme af med vor utroskab – og alligevel skal vi anstrenge os! Hvordan?

Så længe der er tvivl i vort hjerte, om Gud nu også har tilgivet os vor svigten, fører alle vore anstrengelser os kun længe-

re bort fra den virkelige trofasthed og troskab. Hvor det er fordømmelsen, der driver et menneske til at forbedre sig, bliver resultatet endnu mere fordømmelse.

Men hvor *hertet er rent*, fordi det er blevet rensset fra sin utroskab i Jesu blod, der hersker troen – og den jager efter trofasthed og troskab på en helt anden måde end mismodet og fortvivlelsen.

Fordømmelsen aflejrer et vemodigt mismod i sjælen og afkræfter det indre menneske, men så snart fordømmelsen er hævet, er det, som om sjælen gennemstrømmes af vitalitet; det er Guds Ånd, der nu har fri adgang til hele mennesket og fylder sjælen med ny energi og kraft, så den jager efter troskab i bevidstheden om, at den ikke jager forgæves.

Den har lyst dertil, og den øver sig i at omsætte Jesu troskab i dagliglivet, så det, at findes tro imod ham og dermed tro i alle andre forhold, bliver noget nærmest selvfølgeligt – utroskab bliver en afvigelse, som sjælen selv lider under og aldrig forbliver i.

Så oplever man på en ny måde, at Gud ikke kan fornægte sig selv. Han har lovet at fuldbyrde det gode værk, han har begyndt i os; det kan se håbløst ud imellem, især når vi griber os selv i at være utro, men Gud lader os ikke synke til bunds i mismod og fortvivlelse; han skænker os derimod den bedrøvelse, der virker omvendelse, og så kan vi, ydmygede under vor utroskab og lykkelige over hans troskab imod os, med fornyet tro og håb jage efter troskab sammen med alle andre, hvis hjerter er rene i kraft af Jesu blod. Og så fornemmer vi, at Gud ikke fornægtede sig selv, men forblev tro imod os, også hvad det angår at føre os fremad imod fuldendelsen!

Forkynderens forsamlinger

I juni betragtede vi en forkynner ved navn *Saulus* fra Tarsus, gennem den ny fødsel forvandlet til apostelen *Paulus*. Denne gang vil vi betragte de menigheder, der opstod som frugt af hans møje.

Medlemmerne

Der var ikke mange verdslige viise iblandt dem, ikke mange mægtige, ikke mange fornemme; derimod var der mange ringe og foragtede, deriblandt adskillige slaver, så man kan sige, at menighederne stort set bestod af dem, verden ikke anså for noget.

Ingen uden Gud ville have udvalgt dem. Det strider jo imod al menneskelig fornuft at udvælge sig de ringeste, når man vil udføre det største!

Dog, glem ikke, at Gud er Gud! Hos

ham er der ingen væsensforskel imellem mennesker; en professor er ikke mere end en gadefejer, thi de står begge strafskyldige som syndere for ham.

Gud udvælger de ringe for at udelukke, at nogle skulle rose sig, og for at gøre det klart, at han ikke selv er et menneske eller tænker og handler som et menneske!

I menighederne møder vi altså det samme som hos Paulus selv: Guds *svaghed* og Guds *dårskab*, thi det er dog svagt og dåragtigt at udvælge dem, der i verdens øjne duer mindst til noget, og betro dem den overvældende opgave at være vidner om Gud den Almægtige her på jorden blandt fjendtlige og mægtige mennesker.

Ja, det er Guds dårskab, og den er viisere end menneskene, og det er Guds

svaghed, derfor er det Guds kraft!

Moderne

De havde ingen bestemte mødelokaler, men samledes, hvor de nu kunne, ofte i private hjem, og aldrig finder vi den mindste antydning af en opfordring til dem om at skabe sig nogle mere passende mødelokaler. De var jo udlændinge og fremmede her på jorden, så det passede bedst hermed, at de ligesom Israel på vej gennem ørkenen til det forjættede land overlod det til Gud at sørge for de »lejrpladser«, hvor de kunne forsamle sig undervejs!

Også det var naturligvis dårskab og svaghed, men glem ikke, at det var Guds *dårskab* og *hans svaghed* – og mon ikke

den er noget værd?

Det ser ikke ud til, at de havde noget fast mødeprogram; hvordan skulle de egentlig have det, når mange af dem var slaver og ikke på forhånd kunne vide, om de overhovedet kunne komme. Måske var det dog en fast indarbejdet skik hos dem hver søndag, den første dag i ugen, at samles for at bryde brødet.

Når de samledes til brødsbrydelse, var det ofte i forbindelse med en fælles-spisning, således som det fremgår af 1. Kor. 11.

Det hele så meget skrøbeligt ud; hvordan kan man få noget til at »fungere«, når det ikke er lagt i faste rammer, ikke følger et fast program og ikke har stærke og ansete mænd til at lede det? Svaret er, at jo svagere det er efter en fornuftig menneskelig bedømmelse, des mere afhængigt er det af Guds underfulde hjælp – og sådan ønskede forkynderen Paulus, at hans menigheder skulle være. Troen trives ikke, hvor alt er garanteret og sikkert, men hvor der intet håb er og alligevel er håb!

Hemmeligheden

Menigheden, således som Paulus så den, er en hemmelighed, der ikke kan forklares, så mennesket dermed kan forstå den.

Så snart den bliver til at fatte og forstå, er den forvandlet til et menneskeligt foretagende. Den repræsenterer Guds svaghed og Guds dårskab, som er Guds kraft og Guds visdom.

Ved disse små mennesker, hvis eneste plus var, at de var *grebet af Kristus*, blev *Guds visdom i al dens mangfoldighed givet til kende for magterne og myndighederne i den usynlige verden* (Ef. 3,10). Hvem i samtiden havde nogen anelse herom? Havde man sagt dem det, ville de have rystet på hovedet.

Disse små, som ingen i verden ville have udvalgt, var *Kristi brud* og skal, når han åbenbarer sig, fremstilles for verden som *konger og præster!*

Fra dem udgik Guds ord ikke ved hjælp af mægtige foranstaltninger, men fordi Guds Ånd beherskede dem, så de var villige til at dele Kristi formædelse og lide sammen med apostelen for Navnets skyld.

De var *Kristi legeme* – de var *Guds tempel* – de var mere, end hvad Salomos tempel i al dets pragt og herlighed havde været – men hvem kunne fatte det?

I eet og alt var de en guddommelig hemmelighed, udenfor hvad kød og blod kan fatte. Ak, hvor er der kommet mange

overbygninger til i tidens løb – ak, hvor er det en uafsluttelig kamp ikke at give efter for den »sunde« fornuft, der altid arbejder på at ophæve svagheden og dårskaben!

Paulus og menighederne

Apostelen elskede alle disse små mennesker af hele sit hjerte. Han kunne aldrig glemme, at han engang havde hadet Herrens hellige med et grusomt had, så han følte sig alt andet end højt hævet over dem – han var som de intet andet og intet mere end en rigt benådet synder.

For Herren og sine egne små venner var han rede til at bringe et hvilket som helst offer, ja rede til selv at ofres. Han udfyldte med glæde, hvad der fattedes af Kristus-trængsler, i sit eget legeme til bedste for dem. Han så på dem med Herrens øjne, og hvilken brudgom ser ikke med ubeskrivelig kærlighed og glæde, ja næsten stolthed på sin kommende brud?

Han sagde til dem: »Bliv mine efterfølgere, som jeg er Kristi efterfølger!«

Til *den enkelte* i menigheden kunne han sige: »Gør fyldest!« Til menigheden som helhed: »Bær hverandres byrder og opfyld således Kristi lov!«

Her er nok at tænke over og tage fat på for hver enkelt af os!

Når Helligånden taler

Da *Peter* opløftede sin røst og forkyndte Kristus hin pinsedag, havde hans ord en sådan magt, at det *stak den store tilhørs-skare i hjertet* (deres hjerter blev *gennemboret*, som grund teksten siger, Ap. G. 2,37).

Peter selv var af natur en stærk mand; han havde draget sit sværd i Getsemane have og hugget efter Malkus og havde altid optrådt som discipelskarens fører og talsmand. Men det var ikke hans stærke personlighed, der gav hans ord en sådan vægt, thi den eksisterede ikke mere. Mørkets magt havde overmandet ham nogle timer senere end efter konfrontationen med Malkus og fyldt den stærke mand med en sådan frygt, at han greb til den nødløgn at fornægte sin Herre og Mester med ord om, at han ikke kendte og aldrig havde kendt det menneske. Tre gange gentog det sig, Peter var fuldstændig besejret af en stærkere magt, og han havde for evigt været i mørkets vold, om ikke Herren, som han havde lovet, var gået i forbøn for ham og løskøbte ham ud af synden og satans greb med sit dyrebare blod. Da den opstandne Herre mødte Simon Peter, var det ude med den stærke mand – et nyt menneske blev skabt ved Jesu Kristi opstandelse fra de døde. Denne nye Peter var *intet* i

sig selv – heller ikke da han trådte frem for den store skare pinsedag.

Det er mærkeligt, at de overhovedet lyttede til ham og holdt sig stille, medens han talte. Hvorfor kastede de sig ikke over ham og flåede ham i stumper og stykker? Det var jo den samme skare, som havde forlangt Herren korsfæstet nogle uger før, opflammet af et dæmonisk had. Hvorfor var Peter ikke bange for, at dette skulle gentage sig?

Vi er her ved noget af det forunderligste i menighedens liv og virke, dette uforklarlige, at Helligånden dels kan give svage mennesker en ubetvingelig fuldmagt til at tale på Guds vegne, dels kan trænge igennem ethvert forsvarsværk, som mennesker med djævelens hjælp har bygget op om deres egne positioner, så det stikker dem i hjertet, og de bliver konfronteret med evigheden, med dommen over deres liv, med fortabelsens mulighed, så de derfor tvinges til at udbryde: »Hvad skal vi gøre?«

Det har gentaget sig atter og atter i menighedens historie, hvor sønderbrudte mænd har talt, fyldte af den Helligånd. De har fået mod til at tale med risiko for at miste alt – frygten for hån og spot og det, der er værre endnu, afholdt dem ikke fra

at tale – og evighedens stille, mægtige autoritet var over dem, så denne verdens fyrstes magt over menneskene blev brudt. Det skete ikke med vold og magt, med råb og skrig, ikke med overtalende ord i sjæleligt presseri, men netop ved den evighedsvægt, Guds Ånd gav deres ord, den uafrystelige myndighed, Gud forlenede dem med. Deres våben var åndelige, mægtige til at nedbryde alle de tankebygninger og alt det hovmod, der rejser sig og ikke vil bøje sig for Gud.

Det stak dem i hjertet, og stikket var så dybt, at de ikke kunne lade som ingenting. Peter havde ikke holdt en »smuk prædiken«, som de kommenterede med en bemærkning om, hvor godt han havde talt. Gud havde derimod ved sin Ånd talt direkte til dem gennem ham, og deres hjerter var gennemborede, sønderslåede.

Hvad skal vi gøre?

Når det ser håbløst ud for mennesker, siger de: »Hvad skal vi dog gøre?«, men det er ikke helt i den betydning, disse menneskers udbrud skal forstås. Nok er det ude med dem, men alligevel er der en mulighed for at få alt bragt i orden – det forstår de af Peters ord; derfor vil de virkelig af hjertet gøre, hvad de skal for at få deres

liv bragt i orden – hvad er det, vi skal gøre?

Vidunderligt, når et menneske er bragt dertil af Guds Ånd! Nogle fornemmer straks, at der er forhold i deres forretning, de må bringe i orden – en skatteopgørelse – et skjult bedrageri – det står smerteligt klart for dem, at nu eller aldrig gælder det om at få denne orm, der gnaver i deres samvittighed, gravet ud og tilintetgjort; andre har svigtet i deres ægteskab – det er ikke noget, man kan løbe fra, når man skal gøre sit livs regnskab op – det fornemmer de klart; andre krymper sig under, at de

har sværtet et medmenneske til, bagtalt ham på en skammelig måde og påført ham andres foragt; *hvad skal vi gøre?* – det er, som om hele deres liv rulles op for deres indre blik, og Peters svar: »Omvend jer!« rummer i en sum netop, hvad de skal gøre.

Omvendelsen indebærer to ting: dels det konkrete opgør, som deres synd, således som foran anført, gør nødvendigt, dels hjertets (og dermed viljens) fulde hengivelse til sin nye Herre.

»Lad jer døbe hver især i Jesu Kristi navn til jeres synders forladelse«, siger han videre som svar på deres spørgsmål,

»så skal I få Helligånden som gave.«

Vidunderligt, når mennesker bliver bragt til det totale brud med deres hidtidige tilværelse og til et helt nyt liv i Kristus Jesus. Det er radikalt, thi det skæver ikke ængsteligt til, hvad Per og Poul nu tænker om mig, da det kun er optaget af en eneste ting: »Hvad vil Gud, at jeg skal gøre?«

Når Helligånden lægger sin evighedsvægt i et svagt menneskes ord, bliver virkningerne evighedsvægtige.

Her er noget at bede om!

I SKAL FÅ KRAFT

Medens de nu var samlede, spurgte de ham og sagde: »Herre! er tiden nu kommet, da du vil genoprette Riget for Israel?«

Jeg forstår godt, at de stillede dette spørgsmål (Ap. G. 1,6), thi det stiller vi jo selv ind imellem. Det er det ene af de to spørgsmål, der optager ethvert vågent menneske.

Det første spørgsmål drejer sig om menneskehedens store skyld, først og fremmest min egen skyld; hvem kan se tilbage på sit liv og ikke rejse dette spørgsmål: »Hvad med al min skyld?«

Det andet spørgsmål drejer sig om retfærdigheden på jorden; det er og har altid været en gåde, at ingen magthaver nogen sinde har skabt fred og retfærdighed på jorden, men at alle de, der har fået magt, altid har brugt den til at undertrykke andre, udnytte deres magt til egen fordel og så et en hadets og voldens sæd, som så har båret sin blodige frugt i næste generationer. I dag ser det værre ud end nogensinde; spørgsmålet om magten og om at anvende den ret, så der skabes fred og retfærdighed på jorden, er sandelig aktuelt i dag, som det var det på apostlenes tid, da romerne herskede.

Nu vidste apostlene, at det første spørgsmål havde de fået Guds vidunderlige svar på; den opstandne Herre havde mødt dem og åbenbaret dem, at han havde taget deres skyld på sig og sonet den i sin blodige, frivillige død på korset udenfor Jerusalem; og at Gud havde antaget hans værk, havde han gjort uimodsigeligt klart for dem ved at oprejse deres Herre fra graven.

Skyldspørgsmålet havde fået Guds herlige svar, derfor ventede de, at *spørgsmålet om retfærdighed og fred på jorden* nu også omgående ville få et tilsvarende herligt svar, thi hvad var mere naturligt, end at han, der var opstanden fra de døde, og som havde fået al magt i Himmelen og

på jorden, straks benyttede sin magt til at skabe fred og retfærdighed her på jorden? Hvad ligger mere lige for, end at han, der som Jesus har al magten, bruger al sin magt til at oprette sit Rige synligt, underlægge sig alle sine modstandere, og skabe retfærdighed og fred i sin skabning?

Herrens svar er (som de fleste af hans svar på menneskers spørgsmål) helt anderledes, end de spørgende ventede. Det peger i en helt anden retning end deres spørgsmål. Han svarer hverken ja eller nej, men siger: »Det tilkommer ikke jer at kende tider eller timer, som Faderen har fastsat af egen magt. Men når Helligånden kommer over jer, skal I få kraft; og I skal være mine vidner både i Jerusalem og i hele Judæa og Samaria, ja indtil jordens ende.«

Hvad der ikke tilkommer os

De havde spurgt ham, om tiden nu var kommet, da han oprettede Riget for Israel, og han svarede dem, at de spurgte om noget, som det ikke tilkom dem at få svar på.

De ønskede, at Gud skulle gribe direkte ind i verdenshistorien, så der blev orden på tingene, men Jesus svarede, at Gud har fastsat tiderne og timerne for sine indgreb af egen magt.

Dermed bliver spørgsmålet: »Hvorfor, hvorfor, Gud, tillader du dog dette, hvorfor griber du ikke ind?« stående ubesvaret; hvorfor tillod Gud, at 6 millioner jøder blev kastet i tilintetgørelsesovnene, hvorfor tillod han, at Stalin lod millioner af mennesker ombringe; hvorfor al den vold, uretfærdighed og hensynsløshed overalt – hvorfor?

Det tilkommer ikke os at kende tider eller timer for Guds direkte indgreb i historien, thi dem har han fastsat af egen magt.

Men I skal få kraft

Men Gud skænker sine kraft til at være hans vidner midt i alt det, der ser meningsløst ud. Fordi Gud ikke griber ind, hævder menneskene, at han slet ikke eksisterer; hvis der havde været en Gud, ville han have hindret rædslerne under Hitler og Stalin – hvis der er en Gud, kan han ikke passivt lade millioner omkomme af sult og andre millioner friste så kummerlig en tilværelse, at døden er at foretrække for en sådan eksistens.

Og menigheden selv, har den strålende forhold? Er den ikke ofte forfulgt indtil døden, sidder ikke mange af vore trossøskende i sibiriske arbejdslejre – bliver den behandlet, så det er tydeligt for alverden, at Gud er med den? Nej, tværtimod hævder verden, at hvis der er en Gud, og hvis menigheden er hans udvalgte skare, da måtte den leve i helt andre vidunderlige omstændigheder.

Og den enkelte kristne, er hans liv en vandring i idyl og idel solskin uden modgang af nogen art, uden skuffelser, uden sorg og smerte?

Jeg besøgte for nogen tid siden en gammel troende kvinde, der havde fået sit ben amputeret. Hun strålede som en lille sol og var fyldt af mildhed, taknemmelighed og undren over – over hvad? – over Guds godhed (eller go'he', som hun sagde på sit syngende mål) – hvilken Åndens kraft, hvilket vidnesbyrd – hun havde vel også ment, at nu var timen kommet, da Gud ville gribe synligt ind og redde hendes syge ben – men det tilkom hende ikke at kende tider eller timer, og hun var i Åndens kraft i stand til at sige: »Ske ikke min vilje, men din!« og i samme kraft vidnede hun ganske stille, men uimodståeligt overbevisende om Guds godhed, kærlighed og visdom!

Jeg har læst vor gamle svenske søster *Dagny Edla Berglings* levnedsskildring

og må udbryde: »Hvilket vidne hun dog har været i Åndens kraft om Guds kærlighed midt i de dybeste trængsler, hvor andre ville have sagt, at Gud havde forladt hende!« Hun fik som ung sin arm amputeret, men har altid strålet af ubetvingelig glæde og taknemmelighed over Guds uendelige kærlighed. Hvordan er det muligt? Kun i Åndens sande uovervindelige hellige kraft!

Jo, det tilkommer os ikke at foreskrive Gud, til hvilken tid eller time han skal gribe ind, så enhver kan se, at han har magten, thi vi er ikke herrer over Gud, men han er Herre over os.

Det er sandt, at også andre mennesker end Guds børn er i stand til at bære deres trængsler på en beundringsværdig måde – nogle accepterer dem som det uundgåelige og viser heltemod – andre bider tænderne sammen og giver ikke op – andre vender deres tab til en slags vinding – men ingen er i stand til at være *Herrens* vidner, d.v.s. *udstråle hans kærlighed, glæde og fred*, og ingen er i stand til at vidne om hans visdom og retfærdighed og bede for dem, der har påført dem trængsler, ingen uden Guds børn, i hvem Guds Ånd nedlægger kraften dertil.

Mine vidner

Det sande vidnesbyrd koster altid vidnet noget (det ligger vel også i det græske ord for vidne, som er *martyr*). Kristus kan ikke stråle ud fra os, hvis vi holder fast på vore egne meninger og vort eget væsen. Hvis det er vor vilje, der er det afgørende for os, bliver der ikke noget vidnesbyrd om Kristus. Derfor må vi lytte opmærksomt til disse ord: »*Det tilkommer ikke jer...*«

Det tilkommer aldrig os at bestemme, hvad Herren skal gøre, og hvornår. Han er og forbliver Herren. Al magt i himmel og på jord er i hans hænder, men hvordan han vil benytte den, bestemmer han selv.

Men det tilkommer os i Åndens kraft *altid* at være tilfredse med Herren og med tilværelsen, som han forordner den, *altid* at være glade, *altid* at sige tak for alle ting, *altid* at bede, *altid* at stole på ham, endog i »håbløse« situationer, hvor han ikke finder tiden inde til et indgreb, *altid* at velsigne og svare igen med gode ord, *altid* at blive overgivet til døden for Kristi skyld, for at hans kraft derigennem kan komme andre til gode, *altid* at være rede og det både i tide og i utide, *altid* at være glade givere, hvilket er meget saligt, *altid* at have rigeligt til al god gerning og *altid*

at være faste, urokkelige i Herrens gerning i den glade forvisning, at vor møje aldrig er forgæves i Herren. At der hertil behøves overnaturlig kraft, er klart; denne overnaturlige kraft er Helligåndens; savnér du den, bed da Herren om den, og han skænker dig den; han ved jo bedre end nogen, at uden den er al vor anstrengelse kun forgæves forsøg på at »leve op til« noget, som er os alt for højt.

Undervejs mod målet i Helligåndens stadige kraft oplever vi til vor store glæde, at Gud har fastsat nogle tider og timer, hvor han griber synligt ind og ligesom træder ud af sit skjul. Vi kan ikke forudsige, hvornår disse tider indtræffer, men når de kommer, bliver vi meget glade; da oplever vi, at han helbreder uhelbredelige sygdomme og udfører store gerninger, som ligger helt udenfor noget menneskes muligheder. Det allervidunderligste er imidlertid, når han i sin uudgrundelige barmhjertighed imod syndere sender sin Ånd over en hel by, en egn, måske et land og skaber, hvad vi kalder for *vækkelse*. Da bliver mennesker i skarevis overbevist om synd og om dom og om retfærdighed, og mørkets magt bliver brudt og kastet ud. Ak, om det måtte være Guds tid og time hertil i vort eget folk – hvilken nåde, ja hvilken nåde!

I skal se ham komme igen

Da han havde talt således til dem, løftedes han op, medens de så derpå, og en sky tog ham bort fra deres øjne. Da stod der to mænd i hvide klæder og sagde til dem: »Denne Jesus, som er optaget fra jer til Himmelen, han skal komme igen på samme måde, som I har set ham fare til Himmelen« (Ap. G. 1,9-11). Med disse ord fik de en antydning af et svar på deres oprindelige spørgsmål, om tiden nu var inde til oprettelsen af Riget.

Når han kommer igen synligt, da opretter han Riget – men hvornår han kommer igen, ved vi ikke. Verdenshistorien får imidlertid en afslutning, og afslutningen er Jesu komme. Indtil da udvikler den sig sådan, at troen hele tiden sættes på prøve, thi Gud griber ikke ind og vender historiens løb fra ondt til godt, men lader den tværtimod udvikle sig fra ondt til værre, kulminerende i, at ondskenen helt triumferer og overtager magten i personifikationen af al synd og oprør, syndens menneske, Antikrist. Da afskriver alle tanken på, at der overhovedet findes en Gud, thi det er absurd at tro på Gud, når ondskenen triumferer!

Ja vel – men Gud har en kraft, der ser ud som svaghed, og en visdom, der ser ud som dårskab og denne kraft, som er Helligåndens kraft, iklæder han sin lille flok, så den i kraft af denne kraft er Herrens vidner indtil døden midt under ondskenens allerstørste triumf. Således er og forbliver de Herrens vidner helt til tidsalderens ende.

Og i den time, ingen kender, til den tid, ingen kan forudberegne, i den stund, Faderen har fastsat af egen magt, træder den opstandne og herliggjorte Herre synligt frem, tilintetgør syndens menneske ved sit åndepust (mere er han ikke værd, større er al hans kraft ikke!), underlægger sig alt og alle og opretter Riget. Da, først da får spørgsmålet om *retfærdighed og fred på jorden* sit forståelige svar – men for os, der får lov til at vandre i Ånden, er svaret allerede blevet åbenbaret, før vi kan se det.

Hvorfor, hvorfor?

Da ligger hele verdensløbet som badet i lys, og vi skuer lys i hans lys. Ethvert *hvorfor?* får da sit svar. Hvorfor tillod Gud disse rædsler, hvorfor greb han ikke ind, hvorfor al den elendighed, nød og lidelse?

Om Jesus sagde Peter i den første prædiken, der blev holdt, efter at Gud havde skænket menigheden sin Ånd: »Han blev *efter Guds egen fastsatte plan og forudviden* givet i jeres vold, og ved hedningernes hjælp naglede I ham til korset og tog hans liv« (Ap. G. 2,23). Altså: det mest djævelske og onde, menneskene nogen sinde har gjort: at korsfæste ham, der elskede dem som ingen anden, måtte tjene Guds planer! Det fritager ingen fra skyld, men det lader os ane, at Gud i sin ufattelige almægt og visdom lader endog djævelen og ondskenen springe sit ærinde!

Vil det, når vi skuer lys i hans lys, da også vise sig, at som det var med ondskenen omkring Jesu lidelse og død, sådan var det med al anden ondsken, lidelse, rædsel og nød? Også den måtte tjene Guds planer?

Vi ved det ikke, men vi ved i hvert fald, at alle ting tjener dem til gode, som elsker Gud, dem, han har udvalgt sig. Derfor vil vi ved Guds nåde i Åndens kraft råbe til ham om, at vi må forblive tro vidner om ham, og at vi alle må være rede, når han kommer, og vi skal se ham ansigt til ansigt.